

Usnesení Poslanecké sněmovny a nemožnost jeho přezkumu soudem

Usnesení Poslanecké sněmovny, jako právní akt nejvyššího zastupitelského sboru, je právně závazné a obecné soudy musejí takové usnesení komory parlamentu respektovat a nemají pravomoc je přezkoumávat, neboť přezkumnou pravomoc by bylo možno svěřit soudům jen zákonem.

(Rozsudek Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 32 Cdo 3491/2008, ze dne 25.11.2009)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v právní věci žalobce: J. – s. s. a s. ČR, zastoupeného Mgr. P. M., advokátem, proti žalované: Č. r. – M. f., o nahrazení projevu vůle, vedené u Okresního soudu v Českém Krumlově pod sp. zn. 9 C 352/2004, o dovolání žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. dubna 2008, č. j. 22 Co 506/2008-158, tak, že rozsudek Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 15. dubna 2008, č. j. 22 Co 506/2008-158 a rozsudek Okresního soudu v Českém Krumlově ze dne 6. prosince 2007, č. j. 9 C 352/2004-124, se zrušují a věc se vrací soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Z odůvodnění:

Okresní soud v Českém Krumlově rozsudkem ze dne 6. prosince 2007, č. j. 9 C 352/2004-124, zamítl návrh žalobce, aby žalované byla uložena povinnost uzavřít s žalobcem smlouvu o bezúplatném převodu vlastnictví ke specifikovaným nemovitostem a za vymezených podmínek (výrok I.) a rozhodl o povinnosti žalobce zaplatit žalované náhradu nákladů řízení 13.280,40 Kč (výrok II.).

Soud prvního stupně vyšel ze zjištění, že na předmětné nemovitosti vyhlásil likvidátor F. d. a m. výběrové řízení III. kola podle čl. 1 bodu 5 písm. f) zákona č. [364/2000](#) Sb., o zrušení F. d. a m. a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon č. [364/2000](#) Sb.“) a to na základě podmínek stanovených v usnesení vlády ČR č. 98 ze dne 28. 1. 2004. I když vláda ČR nezařadila výslovně předmětnou nemovitost – objekt 2174 ke schválení Poslanecké sněmovně PČR, rozhodla Poslanecká sněmovna usnesením ze dne 12. 10. 2004 navrhnout bezúplatný převod a tento právní akt soud nepovažoval za neplatný právní úkon, neboť nejde o soukromoprávní úkon podle občanského práva. Uložit však žalované uzavřít smlouvu o bezúplatném převodu podle názoru soudu nelze, protože by tak byly porušeny podmínky podle čl. 5 bodu 1 podmínek pro III. kolo výběrového řízení, jak byly uvedeny v příloze 1 k výše cit. usnesení vlády, tj. že objekt musí být využíván pro přímou práci s dětmi a mládeží.

K odvolání žalobce Krajský soud v Českých Budějovicích, rozsudkem v záhlaví označeným, rozsudek soudu prvního stupně ve věci samé, tj. ve výroku I. o zamítnutí žaloby, potvrdil a změnil jej pouze ve výroku II. o nákladech řízení.

Odvolací soud věc právně posoudil poněkud odlišně od soudu prvního stupně. Likvidátorovi F. d. a m. nevznikla povinnost předmětný pozemek na žalobce převést, neboť nebyly splněny všechny podmínky vyjmenované v čl. I. bodu 5 písm. f) zákona č. [364/2000](#) Sb. Vláda ČR bezúplatný převod na žalobce nenavrhla a usnesení Poslanecké sněmovny PČR není rozhodnutím, jímž by soud byl podle § 135 odst. 2 o. s. ř. vázán. Odvolací soud odkázal též na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 28 Cdo 3140/2006 s tím, že až do rozhodnutí Poslanecké sněmovny PČR nesměl likvidátor s majetkem

nakládat.

Žalobce podal proti rozsudku odvolacího soudu dovolání, a to proti výroku I. s tím, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Přípustnost dovolání opírá o § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., přičemž zásadní právní význam napadeného rozhodnutí spatřuje v řešení otázky platnosti a závaznosti usnesení Poslanecké sněmovny ve smyslu čl. I. bodu 5 zákona č. [364/2000](#) Sb., která dosud nebyla v rozhodovací praxi odvolacího soudu vyřešena a v rozhodování odvolacího soudu byla řešena rozdílně.

Podle názoru žalobce byla Poslanecká sněmovna oprávněna vyslovit souhlas s převodem předmětné nemovitosti a likvidátorovi tak vznikla povinnost smlouvu o bezúplatném převodu uzavřít. Zákon přiznal konečné a rozhodující slovo usnesení Poslanecké sněmovny a soudu nepřisluší se zřetelem k § 135 odst. 2 o. s. ř. přezkoumávat takové usnesení. Závěr odvolacího soudu je v tomto případě v rozporu i s jeho názorem, který vyslovil v související věci pod sp. zn. 22 Co 478/2006, kde soud respektoval pravomoc Poslanecké sněmovny bez ohledu na to, zda a jaký návrh ve věci předložila vláda ČR. Takovou pravomoc Poslanecké sněmovny lze podle názoru žalobce chápat též jako moderační právo ve vztahu k delegované pravomoci vlády stanovit podmínky převodu.

Žalobce navrhuje, aby dovolací soud zrušil rozsudek odvolacího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná ve vyjádření k dovolání se ztotožňuje s napadeným rozhodnutím a navrhuje odmítnutí resp. zamítnutí dovolání.

Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o. s. ř.) po zjištění, že podané dovolání splňuje podmínky a obsahuje náležitosti stanovené zákonem (§ 240 odst. 1, § 241 odst. 1, § 241a odst. 1 o. s. ř.) se nejprve zabýval přípustností dovolání, neboť dovoláním lze napadnout pravomocná rozhodnutí odvolacího soudu, pokud to zákon připouští (§ 236 odst. 1 o. s. ř.).

V posuzovaném případě může být dovolání přípustné jen podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. c) o. s. ř., na které také dovolatel odkazuje. Podle tohoto ustanovení je dovolání přípustné proti rozhodnutí odvolacího soudu, jímž bylo potvrzeno rozhodnutí soudu prvního stupně, jestliže dovolání není přípustné podle písmena b) cit. ustanovení, a dovolací soud dospěje k závěru, že napadené rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam. Podle odstavce 3 cit. ustanovení, rozhodnutí odvolacího soudu má po právní stránce zásadní význam [odstavec 1 písm. c)] zejména tehdy, řeší-li právní otázku, která v rozhodování odvolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo která je odvolacími soudy nebo dovolacím soudem rozhodována rozdílně, nebo řeší-li právní otázku v rozporu s hmotným právem.

Z toho, že přípustnost dovolání je ve smyslu cit. ustanovení spjata se závěrem o zásadním významu rozhodnutí po stránce právní, vyplývá, že také dovolací přezkum se otevírá pro posouzení otázek právních (ať již v rovině procesní nebo hmotného práva), jiné otázky (zejména posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění) přípustnost dovolání nezakládají. Způsobilým dovolacím důvodem, jímž lze dovolání odůvodnit, je tak jen důvod podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř., jímž lze namítat, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci.

V daném případě dovolatel za otázku zásadního právního významu označil otázku, zda usnesení Poslanecké sněmovny podle čl. I. bodu 5 zákona č. [364/2000](#) Sb. bylo pro převod předmětné nemovitosti na nabyvatele závazné.

Této právní otázce přisuzuje dovolací soud zásadní právní význam, neboť její posouzení má pro rozhodovací praxi soudů obecný judikatorní přesah.

Nejvyšší soud dovedl, že usnesení Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky, navíc vydané v rámci již platného a účinného zákona (srov. shora), jako právní akt nejvyššího zastupitelského sboru je právně závazné a obecné soudy musejí takové usnesení komory parlamentu respektovat a nemají pravomoc je přezkoumávat, poněvadž přezkumnou pravomoc by bylo možno svěřit soudům jen zákonem. V tomto ohledu je nezbytné vycházet z ústavních principů dělby moci v parlamentní demokracii mezi moc zákonodárnou, výkonnou a soudní.

V konkrétním případě nemění na uvedeném závěru nic ani zákonné oprávnění vlády ČR podat návrh na bezúplatný převod předmětného majetku (vláda takovýto návrh v tomto případě nepodala), neboť rozhodnout o úplatných či bezúplatných převezech náleží do svrchované pravomoci Poslanecké sněmovny PČR jako vrcholného zákonodárského orgánu. V daném případě Poslanecká sněmovna věděla při rozhodování o předmětném bezúplatném převodu, že pozemek má být směněn za jiný a přesto o bezúplatném převodu rozhodla kladně (okolnost, že podmínku přímé práce s dětmi a mládeží Poslanecká sněmovna zřejmě chápala širěji, tu není rozhodná) a soud nebyl oprávněn přezkoumávat, zda předmětné usnesení Poslanecké sněmovny respektuje podmínku bezúplatného převodu předmětného pozemku pro přímou práci s dětmi a mládeží.

Právní posouzení uvedené právní otázky zásadního významu oběma soudy – prvního stupně i odvolacím – je tudíž nesprávné a dovolací důvod nesprávného právního posouzení podle § 241a odst. 2 písm. b) o. s. ř. byl tak naplněn.

Nejvyšší soud z výše uvedených důvodů napadené rozhodnutí odvolacího soudu zrušil (§ 243b odst. 2 část věty za středníkem a odst. 3 věta první o. s. ř.) a poněvadž důvody, pro které bylo zrušeno rozhodnutí odvolacího soudu dopadají i na rozhodnutí soudu prvního stupně, zrušil Nejvyšší soud rovněž toto rozhodnutí a vrátil věc soudu prvního stupně k dalšímu řízení (§ 243b odst. 3 věta druhá o. s. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sbíрка zákonů , judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Koupě nemovité věci](#)
- [Nesprávný úřední postup \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Platební neschopnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Předkupní právo \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Přerušeni řízení \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Rodinný závod \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Dědictví](#)
- [Výživné](#)
- [Valná hromada](#)
- [Ustanovení zástupce](#)
- [Náhrada škody](#)